

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1899-1901. L
84:1 - 234**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste.

Tack för det ljuvliga brefvet. Det var nog så, att ett af våra bref
 segat öfver på posten, jag blif också onolig öfver dröjningsmålet. Gra-
 kulorav till Rossina, tänk att det skulle bli hon, som skulle byg-
 ta skricket. Det du hämpar med är ju Kritikskräck, du skall inte
 tro att det är något större och mer betydande eller att den betyder
 något alls. Jag har det på samma sätt, men som minna merover är
 något starkare kan jag bättre dölja det. Thaimsohat har det fram-
 ritit i litteraturen i alla tider, det vet väl jag, som har prak-
 tat för det i hela min ungdom, men vi få göra nämnan den rättvi-
 san att så snart de spira ett hecken till talung framhålla de den.
 De som kunnit i höst ha nog varit förfärliga, men de skulle
 ej behövas som kvinno utom som dåliga författare.

Hon skrifver allt så söta bref, så hon är rädd, det är riktiga
 fågelungbref, jag skulle nog vilja bli ett riktigt skyddsängelvin-
 gar och bevara henne för allt ont. Och nog, men jag älska henne.
 men det är den enda skott jag har och så tror jag fullt och fast på
 henne. Jag tror, att hon får framgång nu och att hon skall växa och
 bli allt mer och mer sadelfast och för resten tycker jag, att året
 kringar idel framgångar.

Den som älskar sitt yrke och håller det stort och högt vill natu-
 ligvis ha framgång, stäni eljest tycker man sig ej ha rätt att utöfva
 det. Men jag tycker att den tycker för mycket på att få en ädler
 ställning som du säger, den hänseln har jag aldrig haft och kan
 ej på förvänt jag upphör att skriva helt och hållet. Om några år kunna
 mina arbeten vara utskottade och omöjliga om ännu några år
 kunna de vara beömda igen och att få en hurs kritik på hvad jag
 nu gör ut därifrån kan inte skydda mig. Men detta är ej att bli-
 ga öfver, i samma ögonblick du eller jag kunde oss säkra skulle
 vi upphöra att göra vårt bästa. Jag är född med lättja i alla power
 af min kropp och öfver den har ibland en viss svårighet att ej
 det yppersta du kan frambringa. Om du tänker att du återigen
 behöfver göra en värdig ansträngning, så är det en nyttig och

afskrifsgesänder tygskor jag hade beställt af oss i Stockholm
då jag, då han talade: "Den sista Rommen" uttryckte sig om mig
måste än kraspa, men kanske äro de och så att jag och Carlsson efter
och präktig ^{högsta} ~~utställning~~ ^{utställning}. Johan Hall har gett dig allt du möjligt
kan begära. Boken kom till mig härnäst på sin läsa biblia-

telks mund och var så ärligt ömsjälst utt det var en glädje att se.
Yförrgår blef den sånd till kongr. mästare och i går hände jag hos Blau
der att han hade frågat särskildt om du hade någon bok ute i jul.

Men ska vi inte vara rädda, det är ändå fejt och försädrande, vi
ska bära hvad Gud skickar oss och bara arbeta vidare. Att börja
släpa på Klara Matts tunga stenar kunde vara det enda rätta både i
sorg och medgång. Jag tror näst intet att du skulle göra nå bra saker
om du ej blefse bekänd ibland. Du skulle falla i säkerhetens nyedarsönn.

Det var intressant att ha läst Haimonmakt igår, då de verten höll sin
lilla föreläsning i estetik för Geijerstaten. Den var allt förfärligt föroläm
pande, det var nästan som om G. varit ett fruntimmer. Ett annat land
skulle de väl ha duellerat. Men allt hvad han sade var sant. Jag
har ej sett Allan Lis, men jag förstod med porträttet, då jag hörde
att han var finast. De finaste ha ju i längliga fider och ut deras
bilder på titelbladet; det är bruket där i landet och Bonnier har väl
gärna tagit efter. Han tyckes ha talang, men i Stockholms Dagblad
voro de stränga och räknade honom blott som en journalist begäfring
charmant talang att lysa upp de grå spalterna i en tidning, men
ej kraft att skapa ett sammehängande helt. Han tyckes vara mycket
lik mig i min begäran och då Finland nu är så fattigt på för-
fattare, så kunde han få en framtid af ganska tyraner art. Jag hade
gärna velat gå med på Geijerstatens just för att markera min ställning
till G. H. men om läroboken kommer igen så kan jag ingenting
åtunga mig.

Matts kom upp en lång stund på förmiddagen i går och på
eftermiddagen var det litet bjudning för henne hos Blauers. Nu
är den halftimras Parnas hon bit. Den där Blauer är en egendag
lig person, han är Parnas af ett passioneradt folkslag, men han
är fullt nå stel som en lärarinna som varit. Treblig och oätroelig
nägar aldrig ett ord eller gör en gest, som visar att han tycker om mig
men det tycker nu som om hela min förbindelse med yttverlden
går genom henne. Han är den enda i Falun, som man kan tala
med. Han tycker naturligtvis desto mera om mig. Vi äro som de två
ende européerna i en österländsk stad.